

Men det var hans tale ikke. Og det var trods alt positivt.

Så det siger noget om, at det måske alligevel kan betale sig at fremsætte de samme forslag hvert år, for der flyttes alligevel en lille smule. Det er jo egentlig en udmærket demokratisk parlamentarisk facon at arbejde på, sådan at flytte verden igennem dialog. Det går vi alle sammen ind for. Så jeg synes ikke, at det er helt håbløst.

Nu må jeg så sige, at jeg jo kun går ind for de tre første af de her forslag. Det fjerde – det med at flytte landzonekompetencen – går Kristeligt Folkeparti ikke ind for. Det er jo også en nyskabelse, at de fire forslag er slået sammen og behandles sammen. Det har de ikke været de tidligere år. Det synes jeg i øvrigt tyder lidt på, at den administration, der sidder og planlægger det arbejde her, ikke rigtig kan finde ud af, hvad der er hvad. For der er altså forskel på de tre første forslag og det fjerde, synes jeg nok. Det er et udtryk for, at de, der sidder og planlægger, nok tænker: De folk dér, de vil det hele. Men der er jo i virkeligheden lidt forskel på, hvad det er, vi vil.

Alt skal ikke kunne lade sig gøre. Det tror jeg heller ikke der er nogen af de andre partier der mener. Det handler jo ikke om, at vi skal have hele landet griset til.

Nu er ministeren så optaget af hr. Søren Kolstrup. Jeg vil sige noget kønt om Vesthimmerland og Års; det plejer han at høre. Det gør ministeren ikke engang.

Men det, jeg vil sige om det, er det dér med, at vi ikke er interesseret i at få hele landet klistret til med bygninger. Det er også rigtigt nok, men på den anden side – og det, jeg siger nu, har måske mere noget at gøre med det tidligere dagsordenspunkt: I det landskab i Vesthimmerland og på Årsegnen, som ministeren kender så godt, og hvor folk ikke var så mørkerædede for 200 år siden, dér flyttede de faktisk ud af landsbyen. Det gjorde de ikke på øerne og på Als og sådan nogle steder. Jeg ved ikke, om det var, fordi de var mørkerædede; det var det nok. De blev i hvert fald boende sammen. Men er det landskab, hvor gårdene ligger, hvor de altid har ligget, et grimere landskab end det landskab, hvor de er samlet i landsbyer? Det synes jeg jo ikke det er.

Landskaber er kønne, når de er, som vi forventer at landskaber skal være. Derfor er det jo ikke helt sikkert, at det på lang sigt er så forfærdeligt, om der bliver bygget et par huse mere til en gård, eller at en gård bliver flyttet ud i det

åbne land, hvis ellers den er naturligt placeret og der bliver bygget omkring den. Det hele er ikke så firkantet.

Så sagde ministeren også noget om, at hvis man vil udvikle en virksomhed, skal man ikke begynde i en gammel lade. Nej, men sådan er verden jo ikke. Hvis en smedesvend begynder at gå og reparere og skrue på et eller andet og svejse noget sammen, er det jo ikke sikkert, han har drømt om, det skulle blive til en stor virksomhed. Men det bliver det heldigvis somme tider, og så må han jo flytte. Men hvorfor skulle han ikke kunne få lov til at starte op i en gammel lade og bygge lidt til den, indtil det så bliver så stort, at det ikke er egnet til det længere?

Vi havde det fuldstændig groteske eksempel med en landsbysmed, der begyndte ude på en gammel gård, hvor en af hans hovedaktiviteter var at reparere gyllevogne. Kommunen eller amtet ville have, at han skulle flytte ind til byen, ind i et industriområde med de dér ildelugtende gyllevogne. Det var helt grotesk. Det blev da også så grotesk, at han til sidst fik lov til at blive ude på landet.

Vi synes, at det med at udvikle de nedlagte landbrug er en god idé. Vi går faktisk ind for sådan noget småsocialistisk dårlighed som bofællesskaber, andre ejerformer og sådan noget hyggeligt noget. Det kan man ikke rigtig få lov at udvikle, for man har ikke lov til at bygge sine landbrugsbygninger om, og man må ikke bygge en ny bolig. Men det er faktisk med til at gøre livet rigere og gøre livet på landet rigere, hvis man fik lidt videre rammer for sådan noget. Vi ønsker som sagt ikke bebyggelse spredt over hele landet.

Jeg fik en idé hernede, mens vi var i gang med debatten, og det drejer sig om det dér med landzonekompetencen, som jeg ikke ønsker flyttet fra amterne til kommunerne. Men vi har evig og altid det bøvl med amternes administration, at folk ikke kan få lov til en ganske beskeden skiltning, som kan vise vej til en mindre virksomhed ude på landet. Det behøver vi måske ikke at flytte landzonekompetencen for. Det kunne vi måske ordne – det har vi, dvs. nogle af ordførerne, nu snakket om hernede – ved et beslutningsforslag alene om at få lavet nogle rammer og nogle regler om skiltning ude ved landevejene og ved de små veje ude på landet.

Det er ikke, fordi vi hellere vil have en klondyke-skiltning eller en solkyst-skiltning; er det ikke dernede, de har den dér store tyr, som de fleste danskere har set, og som står oppe på bjer-